

παρά να διαλέξεις απ' όλους τοὺς σταυροὺς ὑποιο-
νε σοὶ ἀρέσει.»

Ψάχνοντας σταματοῦς' ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀναποφάσι-
στος σκεδόν, ἀπὸ τὸν ἕνα γύριζε σταυρὸ στὸν ἄλλο
γιὰ νάβρει τὸ πιὸ ταιριαστό του φόρτωμα. Ἐκεῖνος
ὁ σταυρὸς τοῦ ἔπεφτε πολὺ βιαρύς, αὐτὸς πολὺ με-
γάλος· αὐτὸς ἐκεῖ ὄχι τόσο μεγάλος καὶ βιαρύς, μὰ
μὲ τὶς κοφτερές του ἄκρες πόσο πιὸ δυνατὰ τοὺς ὤ-
μους πίεξε. Κεῖνος κεῖ πέρα ἀχτιδοβολοῦσε μιὰ λάμ-
ψη χρυσαφιοῦ ποῦ θάμπωνε τὸ μάτι καὶ τὸν τρα-
βοῦσε νὰ μὴν τὸν ἀφίσει μὲ τὴ μαγεμένη ὕψη του
πρὶν νὰ τὸν ἔχει ἀκόμα δοκιμάσει ὅμως φυσικὰ
στὴ λαμπρότητα ἰσοζυγιάζονταν καὶ τὸ βίαιος. Ἔ-
τσι τὸν ἕνα σήκωνε, τὸν ἄλλον ἔπιανε, δὲν εἴρισκε
κανένα ποῦ νὰ τοῦ πηγαίνει κανέννας, μὰ κανέννας δὲ
φαινότανε γιὰ νὰ τοῦ κάνει κι ὡστόσο εἶχε μετρήσει
ὅλους τοὺς σταυροὺς — χαμένος κόπος! Τί νὰ κά-
μει; Νὰ τοὺς ξαναμετρήσει δεύτερη φορὰ.

Καὶ τώρα νά, ἕνας σταυρὸς ποῦ πρῶτα δὲν τὸν
εἶχε προσέξει, ἕνας σταυρὸς ποῦ τοῦ φαινότανε πιὸ
ὑποφερτός· κ' ἐκεῖ σταμάτησ' ἐπὶ τέλους. Εἶταν ἕνα
ἀπλὸ μαρτυρικὸ ξύλο, ὄχι καὶ ἀλαφρό, μὰ ἀκριβῶς
ὅπως τοῦ πηγαινε, ὅσο μπορούσε νὰ βαστᾷ σὲ δί-
καιη ἀναλογία μὲ τὴ δύναμή του. Ξανάσανε, καὶ,
«Κύριε—ἔρηξε μιὰ φωνὴ — ἂν εὐδοκεῖς, ἂν εἶν' ὁ
σταυρὸς αὐτὸς δικός μου!» Καὶ γύρισε νὰ τονὲ με-
τρήσει ἀποπάνου ἔως κάτω μὲ τὸ μάτι του — καὶ
εἶδε! Εἶταν ὁ ἴδιος ὁ σταυρὸς ποῦ ἔφερον' ἄλλοτε
μὲ τὸ στιανὶ γογγύζοντας. Μ' ἀγάπη τώρα τονὲ φόρ-
τωσε στὸν ὄμο του καὶ πιὰ παράπονο δὲ βγήκε ἀπὸ
τὰ χεῖλη του, παρὰ τὸν Κύριο δόξαζε τὸ δρόμο του
τραβώντας.

Πάτρα

ΜΥΡΙΕΛΛΑ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

(Ἀπὸ τὸ Λεύκωμα τῆς Μυριέλλας—Μοιρίτας)

Σωπάτε, τί τὸ δέντρο, μπορεί καὶ νὰ ξυτηθήσῃ . . .
Τώρα ποῦ τὸ σκοτάδι κυλάει παντοῦ στὴ φύση,
θάρθοῦν γιὰ νὰ κουρνιασοῦν κοπάδι χελιδόνια
κι ὅσες φτεροῦνες θάναι δὲ θύχη τόσα κλώνια.
Γέρικο εἶναι πλατάνι χρυσὸ ἀπὸ τὰ λιοπίρια.
Κι ἀπάνου στὸ κορμί του μὲ χίλια σκαλιστήρια
τὸ ξεραμένο φλοῦδι τὸχουν βαθιὰ γραμμένο.
Κι ἂν εἶταν στὸν καιρὸ του πλατὶ, γερὸ, θρεμένο,
τὰ ἐρωτικά ζευγάρια δὲν τὸχουν λησιμονήσει.
Σωπάτε, τί τὸ δέντρο μπορεί καὶ νὰ ξυτηθήσῃ . . .
Κ' ἐγὼ θέλω νὰ γείρω καὶ στ' ἀνιχτὰ νὰ ὑπνώσω
κάτω ἀπ' τὴ μάγια ἀπόψε τὴ νύχτα καὶ τὴ δρόσο,
κι ὡσπου ἢ αὐγὴ νὰ σκάση γλυκὰ θὰ νοιώθω ἐντός μου
πλαῖ στῶν πουλιῶν τοὺς ἔπνοους νὰ κλάθεται ὁ δικός μου.

(Leo Larguier)

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

«ΟΧΙ» ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΜΗ

Κάποιος μου φίλος μοῦστειλε ἕνα χαρτάκι ψα-
λιδισμένο ἀπὸ τὰ «Παναθηναϊα», μὲ ἄρθρο ἐπιγρα-
φόμενο «Αὐτοὶ ποῦ φεύγουν—Γαδριτὴλ Βυζαντινός»,
καὶ μὲ ὑπογραφή Β. Σ. Διαδάζοντάς το αὐτὸ τὸ
ἄρθρο βρήκα πῶς ὁ Βυζαντινὸς εἶχε τόσο λαμπρὰ
προτερήματα, ποῦ δὲ μοῦ φάνηκε νὰ πῆγε τοῦ κά-
κου ὁ ἀληθινὰ δεσποτάδικος Ἐπικύδειος τοῦ κ. Βή-
τα Σίγμα. Ὅμως φαίνεται νὰ εἶχε κ' ἕνα ψεγάδι ὁ
μακαρίτης, ποῦ τοῦ πεφτε δηλαδὴ σὰ δύσκολο νὰ πῆ
«Ὅχι»· ψεγάδι ἔμως ἀγγελικὸ κι αὐτὸ κάπως, ἐ-
πειδὴ δὲν ἔλεγε «Ὅχι» ἀπὸ τὴν πολλή του τὴν κα-
λοσύνη.

Ὁ φίλος ποῦ μοῦστειλε αὐτὸ τὸ ἄρθρο μοῦγρα-
ψε μερικὰ κάμποσο τσουχτερὰ λόγια γιὰ μιὰ τόσο
μαλακὴ κρίση στὴ διαγωγή ἑνὸς ἀνθρώπου ποῦ τὸ
κάτω κάτω τσαλαπάτησε τοὺς νόμους τοῦ τόπου του
κι ἔλων τῶν τόπων, καὶ ποῦ πολὺ φιλικώτερα βέ-
βαια θάτανε νὰ μὴν ἔλεγε τίποτε· ἔ κ. Βήτα Σίγ-
μας γιὰ τὸ χαραχτήρα του, μόνε νάφηση τὸν ἀν-
θρώπο νὰ ξεχαστῇ, καὶ νὰ κοιτάξῃ μήπως καὶ ξε-
τροπώσῃ ἄλλους πιὸ ἀκέρειους καὶ πιὸ δυνατοὺς χα-
ραχτήρες γιὰ τὰ καλλίτερα μελλούμενα ποῦ ἀρχί-
σαμε κ' ἐλπίζουμε ὅλοι μας τώρα καὶ λίγον καρό.

Δὲ μοῦ φαίνεται σωστὸ νὰ ξαναφέρω ἐδῶ τὰ
τσουχτερὰ ἐκεῖνα λόγια τοῦ φίλου μου. Ὁ Βυζαν-
τινὸς ἀπέθανε, καὶ τοὺς πεθαμμένους εἶναι πάντα
φρόνιμο νὰ τοὺς ἀφίνουμε ἡσυχούς, ἀφοῦ δὲν μπο-
ροῦνε μήτε νὰ μᾶς ἀποκριθοῦνε.

Μᾶς παρουσιάζεται ὅμως λαμπρὴ εὐκαιρία νὰ
συχαρασοῦμε τὸν κ. Βήτα Σίγμα, καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν
καὶ τὰ «Παναθηναϊα», ποῦ μᾶς βρήκανε ἕναν τό-
σον ὠραῖο, τόσο νόστιμο, καὶ τόσο ψυχολογικὸ ὄρι-
σμὸ τῆς ἠθικῆς ἀδυναμίας ποῦ σὲ τόπους ποῦ δὲν
πολυκαμπάζουνε ἀπὸ «ἐθρητισμούς», ἢ ἐνομάζε-
ται ἀχαραχτηρισία, ἢ καὶ στολιζέται μ' ἄλλα πιὸ
σφανταχτερὰ ἐνόματα. Ἐμεῖς τώρα σῶναι νὰ ποῦμε
πῶς δὲν μπορεί νὰ πῆ «Ὅχι» ὁ Τάδες κι ἀμέσως
καταλαβαίνει ὁ ἄλλος πῶς μήτε στὸν κόσμον μήτε
στὸν ἑαυτὸ του δὲν μπορεί νὰ πῆ «Ὅχι» ὁ Τάδες,
καὶ λαβαίνει τὰ μέτρα του. Ἔτσι μὲ τὸν καιρὸ κ' ἡ
Ἀστυνομία θὰ κολιναῖ τοιχοκολλήματα, «Προσέχε-
τε ἀπ' ὅσους δὲν μποροῦνε νὰ ποῦνε Ὅχι», γιὰ
νὰ προφυλάγεται τὸ Κοινό.

Καὶ νὰ δῆτε ποῦ ἡ μυριόχαρη αὐτὴ περιφραση
δὲν ἐφαρμόζεται μονάχα σὲ πράξεις ποῦ τις καταδι-
κάζει ὁ Νόμος, παρὰ καὶ σὲ κάθε λογῆς ἀδυναμίας
ποῦ βόσκουν ἔξω ἀπὸ τοῦ Νόμου τὴν περιφέρεια.
Μποροῦμε ἀξάφνα νὰ τὴν ποῦμε γιὰ ὅσους ἔχουνε